

Sygn. akt XI W 1165/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie, XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Małgorzata Gardocka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 16 czerwca i 4 lipca 2016 roku w W.

sprawy przeciwko **B. Ż.**

synowi M. i A.

urodzonemu dnia (...) w W.

obwinionemu o to, że:

w nocy z 6/7 stycznia 2016 r. około godz. 00:20 w W. na drodze publicznej, ul. (...), jadąc od strony ul. (...) w kierunku ul. (...), naruszył zasady przewidziane w § 27 ust. 1 zsd, w ten sposób, że kierując pojazdem marki B. o nr. rej. (...), przekroczył dopuszczalną prędkość pojazdu na obszarze zabudowanym w godz. 05:00-23:00 o 75 km/h, jadąc z prędkością 125 km/h,

tj. za wykroczenie z art. 92a kw w zw. z § 27 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. 2002 nr 170 poz. 1393 ze zmian.),

I. obwinionego B. Ż. - w granicach zarzutu - uznaje za winnego tego, że w nocy z 6/7 lutego 2016 roku około godziny 00:20 w W. na ul. (...), jadąc od strony ul. (...) w kierunku ul. (...) i kierując pojazdem marki B. o nr. rej. (...), nie zastosował się do ograniczenia prędkości do 50 km/h, określonego znakiem drogowym B-33, przekraczając dopuszczalną prędkość o 75 km/h, który to czyn kwalifikuje z art. 92a kw i za to na podstawie art. 92a kw skazuje go, a na podstawie art. 92a kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych;

II. na podstawie art. 230 § 2 kpk a contrario w zw. z art. 44 § 5 kpw płytę CD ujętą w wykazie na karcie 9 akt pozostawia w aktach sprawy;

III. na podstawie art. 118 § 1 kpw, 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 1165/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W nocy z 6 na 7 lutego 2016 roku w W. funkcjonariusze Policji K. W. i I. K. pełnili służbę patrolową nieoznakowanym samochodem służbowym, wyposażonym w mobilne urządzenie do pomiaru prędkości V. 2A.

Około godziny 00:20 na ul. (...) od strony ul. (...) w kierunku ul. (...) wideorejestrator zarejestrował jadącego swoim samochodem marki B. o numerze rejestracyjnym (...) obwinionego B. Ż., który poruszał się z prędkością 125 km/h.

W przedmiotowym miejscu obowiązywało ograniczenie prędkości do 50 km/h (zgodnie ze znakiem drogowym B-33, umiejscowionym przed wjazdem do tunelu W.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- częściowo wyjaśnienia obwinionego B. Ż. (k. 15, 56);
- zeznania świadka K. W. (k. 7, 51);
- oględziny materiału filmowego na płycie CD (k. 10), dokonane na rozprawie w dniu 16 czerwca oraz 4 lipca 2016 roku,
- notatkę urzędową (k. 1),
- świadectwo legalizacji (k. 4).

Obwiniony Błażej Ż. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że przyspieszył, aby zjechać przed jadącym za nim pojazdem, który dawał mu znaki światłami i sygnałem dźwiękowym.

Sąd zważył, co następuje:

Odnosnie poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych

Obwiniony nie kwestionował okoliczności, że to on w przedmiotowym miejscu i czasie (oczywista omyłka w treści zarzutu dotyczy miesiąca – zdarzenie miało miejsce w lutym, a nie w styczniu, co wynika wprost z treści notatki urzędowej i zeznań przesłuchanego świadka) kierował pojazdem uwidocznionym na nagraniu z wideorejestratora oraz faktu podjęcia wobec niego interwencji przez funkcjonariuszy Policji.

Dokonane bezpośrednio na rozprawie głównej oględziny materiału filmowego z płyty CD (k. 10), na którym uwidocznione zostało przekroczenie prędkości przez obwinionego potwierdza bez żadnych wątpliwości sprawstwo obwinionego przypisanego mu czynu. Z zapisem z wideorejestratora koreluje treść notatki urzędowej (k. 1) oraz zeznań świadka K. W. (k. 7, 51). Zeznania świadka są jasne, konsekwentne – nie budzą żadnych wątpliwości Sądu.

Wskazane powyżej dowody stanowią podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Nie zasługują na uwzględnienie wyjaśnienia obwinionego w zakresie w jakim tłumaczy on swój manewr przyspieszenia presją ze strony innego kierowcy, choć i taka okoliczność nie może stanowić przyczyny zwolnienia kierowcy z obowiązku stosowania się do znaków drogowych. W ocenie Sądu wyjaśnienia obwinionego stanowią jedynie przyjętą przez niego linię obrony, zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane mu wykroczenie. Wyjaśnienia B. Ż. nie korelują z materiałem filmowym z wideorejestratora, gdzie wyraźnie widać, że obwiniony po zjechaniu na środkowy pas nadal porusza się z dużą prędkością, nie zwalniając. Policjanci dokonują pomiaru prędkości, a czynność ta nie budzi żadnych wątpliwości Sądu.

Fakt przekroczenia limitu prędkości przez obwinionego uznać zatem należy za niewątpliwy.

Wiarygodne są ujawnione dane o karalności i świadectwo legalizacji (k. 42-43, k. 4) – nie zachodzą bowiem żadne okoliczności mogące podważyć wiarygodność tych dokumentów i żadna ze stron ich nie kwestionowała.

Odnosnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obwinionemu.

Przepis art. 92a kw stanowi, że kto, prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym, podlega karze grzywny.

Sąd – w granicach zarzutu – opisał czyn przypisany obwinionemu w prawidłowy i pełny sposób, odpowiadający znamionom wykroczenia z art. 92a kw i przebiegowi zdarzenia. Wskazany czyn został popełniony w nocy z 6 na 7 lutego 2016 roku około godziny 00:20 w W. na ul. (...). B. Ż., jadąc od strony ul. (...) w kierunku ul. (...) i kierując pojazdem B. o nr. rej. (...), nie zastosował się do ograniczenia prędkości do 50 km/h, określonego znakiem drogowym B-33, przekraczając dopuszczalną prędkość o 75 km/h (§ 27 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych; Dz. U. z 2002 roku, Nr 170, poz. 1393, ze zm.).

Kwalifikacja prawna czynu przypisanego obwinionemu nie budzi wątpliwości.

Zasadnym jest twierdzenie, iż obwiniony jest sprawcą wykroczenia, a nie jedynie czynu zabronionego. Jego czyn jest bezprawny (narusza normę sankcjonowaną i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalny (realizuje wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karygodny (jest czynem społecznie szkodliwym), jest to również czyn zawiniony przez obwinionego (popełniony w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionemu można postawić zarzut, że w czasie swojego bezprawnego, karalnego i społecznie szkodliwego czynu nie dał posłuchu normie prawnej.

Oдноśnie wymiaru kary i pozostałych rozstrzygnięć.

Wymierzając karę obwinionemu B. Ż., Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Stopień społecznej szkodliwości czynu był znaczny. Ma na to wpływ sposób działania sprawcy, który ignorując ograniczenie prędkości, jechał o 75 km/h szybciej, niż było to w przedmiotowym miejscu dozwolone. Takim zachowaniem mógł stworzyć realne zagrożenie dla bezpieczeństwa innych uczestników ruchu drogowego. Ukaranie sprawcy wykroczenia powinno pokazać innym, że nie ma tolerancji dla umyślnego łamania przepisów ruchu drogowego. Wymierzając karę obwinionemu, Sąd miał równocześnie na uwadze właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem wykroczenia. Okolicznością obciążającą jest karalność obwinionego za wykroczenia drogowe. Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 300 złotych jest sprawiedliwa. Uzmysłowi obwinionemu naganność jego zachowania i skłoni do przestrzegania prawa w przyszłości. Spełni również cele w zakresie społecznego oddziaływania. Odpowiada nadto sytuacji majątkowej obwinionego.

Na podstawie przepisów art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę od kary w wysokości 30 złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych oraz zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 złotych, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 118, poz. 1269).